

॥२४६॥

मह्यंमम ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ इति आदिपर्वणि नैलकंठीये भारतभावदीपे द्वात्रिंशदधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २३२ ॥ ॥ ७ ॥ मंदपाल इति उक्ताममपुत्रान्मादहेति प्रार्थ्यापि ॥ १ ॥ शरणे गृहे कथं नुन कथमपि ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ उड्डीयने ऊर्ध्वपतने पतनेतिर्यग्गमने वाशमाना रुदती ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ परीताः ज्ञापिताः ॥ ९ ॥ समक्षमिति हेत्स्वस्थतेतवमानसंतेन हेतुना बं मंदपालेन वैयूयंमम पूर्वनिवेदिताः ॥ वर्जयेः पुत्रकान्मत्स्यंदहन्दावमिति स्मह ॥ २२ ॥ तस्य तद्वचनं द्रोण त्वया यच्चेह भाषितं ॥ उभयं मे गरीयस्तु ब्रूहि किं करवा णिते ॥ भृशं प्रीतोस्मि भद्रं ते ब्रह्मं स्तोत्रेण सत्तम ॥ २३ ॥ द्रोण उवाच इमे माज्जरिकाः शुकनित्यमुद्वेजयंति नः ॥ एतान् कुरुष्व दग्धांस्त्वं द्रुताशनसबांध वान् ॥ २४ ॥ वैशंपायन उवाच तथा तत्कृतवानग्निरभ्यनुज्ञाय शार्ङ्गकान् ॥ ददाह स्वांडवंदावं समिद्धो जनमेजय ॥ २५ ॥ इति श्रीमहाभारते आदिपर्वणि मयदर्शनपर्वणि शार्ङ्गकोपाख्याने द्वात्रिंशदधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २३२ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥ वैशंपायन उवाच मंदपालोऽपि कौरव्य चिंतयामास पुत्रकान् ॥ उक्ताऽपि च सतिग्मांशुं नैव शर्माधिगच्छति ॥ १ ॥ स तप्यमानः पुत्रार्थे लपितामिदमब्रवीत् ॥ कथं नु शक्ताः शरणे लपिते मम पुत्रकाः ॥ २ ॥ वर्धमाने हृतवहेवाते चाशुप्रवायति ॥ असमर्था विमोक्षाय भविष्यंति ममात्मजाः ॥ ३ ॥ कथं त्वं शक्ता त्राणाय माता तेषां तपस्विनी ॥ भविष्यति हि शोकात्ता पुत्रत्राणमपश्यती ॥ ४ ॥ कथमुड्डीयनेऽशक्तान्पतने च ममात्मजान् ॥ संतप्यमाना बहुधा वाशमाना प्रधावती ॥ ५ ॥ जरितारिः कथं पुत्रः सारिस्तृकः कथंच मे ॥ स्तंबमित्रः कथं द्रोणः कथं सा च तपस्विनी ॥ ६ ॥ लालप्यमानं तं मृषिं मंदपालं तथा वने ॥ लपिता प्रत्युवाचे दंसासूयमिव भारत ॥ ७ ॥ न ते पुत्रेष्ववे क्षाऽस्तियानृषीनुक्तवानसि ॥ तेजस्विनो वीर्यवंतो न तेषां ज्वलनाद्भयं ॥ ८ ॥ त्वयाऽग्नौ ते परीताश्च स्वयं हि मम सन्निधौ ॥ प्रतिश्रुतं तथा चेति ज्वलनेन महात्म नः ॥ ९ ॥ लोकपालो न तां वाचमुक्तामिथ्या करिष्यति ॥ समक्षं बंधुहृत्येन तेन ते स्वस्थमानसं ॥ १० ॥ तामेव तु मम मित्रां चिंतयन्परितप्यसे ॥ ध्रुवं मयि न ते स्ने होयथा तस्यां पुरा भवत् ॥ ११ ॥ न हि पक्षवता न्याय्यं निस्नेहेन सुहृज्जने ॥ पीड्यमान उपद्रुं शक्तेनात्मा कथंचन ॥ १२ ॥ गच्छ त्वं जरितामेव यदर्थं परितप्य से ॥ चरिष्याम्यहमप्येकायथा कुपुरुषाश्रिता ॥ १३ ॥ मंदपाल उवाच नाहमेवं चरेल्लोके यथा त्वमभि मन्यसे ॥ अपत्यहेतोर्विचरेत् चक्रच्छ्रुतं मम ॥ १४ ॥ धुकृत्य लक्षणे रक्षणे समक्षं अभिमुखं न किंतु तामेवेत्यादि स्पष्टार्थं ॥ १० ॥ ११ ॥ न हीति पक्षवता सहायवता सुहृज्जनेन निस्नेहेन नितरां स्नेहवता शक्तेन च पीड्यमान आत्मा पुत्रदाररूपः कथंचन उपद्रुं उपे क्षिनुं न हि न्याय्यं ॥ १२ ॥ अतस्त्वं जरितामेव गच्छेत् यथिक्षिप्याह गच्छेति ॥ १३ ॥ एवं कामदत्तो नाहं चरेन चरामि ॥ १४ ॥

॥२४६॥